

Zomerkamp-Spartacus

Reeds zeven weken is het geleden, dat we een eerste bericht plaatsten over het plan een weekkamp te organiseren. Het leek er op, dat het ons niet zou gelukken dit te verwekelijken, maar eindelijk heeft ons zoeken resultaat gehad.

Het Spartacus-Weekkamp gaat door!

Van 3 tot en met 11 Augustus zal het te Leersum, gelegen aan de tramlijn Driebergen-Rhenen, plaatsvinden, in een mooie omgeving op een prachtig terrein.

De kampinrichting is prima in orde, er wordt voor ons gekookt en in de kampwinkels zijn de overige levensmiddelen verkrijgbaar.

Slaapen zullen we op stromatrasen in goede tenten en bij slecht weer overdag hebben we de beschikking over een vergaderruimte.

Er is nog één moeilijkheid: het aantal slaapplekken, dat de kampeiding beschikbaar heeft, is niet onbeperkt.

Daarom is het noodzakelijk bij de aanmelding voor deelname op te geven, of men zelf een tent kan medebrengen en hoeveel slaapplekken deze biedt. Later volgt bericht of hiervan gebruik zal worden gemaakt.

Wat de kosten betreft, het volgende.

Voor acht dagen kampgeld, met inbegrip van huur voor stromatras en acht warme maaltijden, wordt f 11.— per persoon betaald, babies uitgezonderd.

Bovendien moet de bon voor het halve vlees- en vet- of boterantsoen over deze week plus de aardappelen en een weinig thee worden ingeleverd.

Voor de broodmaaltijden moeten wij, ieder voor zich, geheel zelf zorgen.

Omdat de reiskosten niet voor allen even hoog

zullen zijn, doen wij reeds nu een beroep op hen, die weinig kosten zullen hebben of het geld gemakkelijk kunnen missen, om bij hun aankomst in het kamp een extra bedrag in de kas te storten, waarmee wij de reiskosten zo mogelijk voor allen gelijk zullen maken.

Van het volgende moet extra notitie worden genomen.

De aanmeldingen moeten vóór 1 Juli worden gericht aan Wikje Pot, Molenbeekstraat 2 II, Amsterdam-Zuid.

Voor elke persoon moet ook vóór 1 Juli aan dit adres f 5.— worden overgemaakt, het overige rekenen we af bij aankomst in het kamp.

Bij verhindering, aan dit adres na 5 Juli pas bericht, wordt slechts de helft van de eerste betaling teruggegeven.

Bij de aanmelding moet worden opgegeven: Man of vrouw of echtpaar; aantal kinderen, jongens of meisjes; leeftijden.

Eigen tentruimte en of er plaats is voor een ander.

Wij raden iedere kameraad aan, de aanmelding niet uit te stellen, maar direct in orde te maken. Wie het eerst komt....

Bovendien is het voor ons veel gemakkelijker, als we spoedig weten, met het oog op de beschikbare ruimte, welke maatregelen we moeten treffen.

We herhalen nog even ons verzoek om voorstellen in te zenden betreffende medewerking op enigerlei gebied voor het slagen van ons weekkamp, en besluiten met de mededeling, dat wij thans geen uitzetting kunnen geven van de „politieke en culturele inhoud”, maar dat deze volgende week wordt geplaatst.

zettende martelingen moet ze doorstaan: ze verradt haar kameraden niet. (Is dat het specifiek Russische misschien?, of iets bijzonders voor communisten?). Tenslotte wordt Zoya opgehangen....

Het is een mooie vrouw die Zoya speelt, en ze speelt voortreffelijk. Maar de film, samengesteld uit oude „documentaire” opnamen (waarin, de over zijn snor strijkende, Stalin enige keren met trots poseert voor 'n close-up) is een draak, erger dan „De Regenboog”.

Men krijgt langzamerhand genoeg van deze soort oorlogsproducten. De eerste vertoning heeft zo weinig publiek getrokken, dat deze zelfs niet is geprolonged!

VROUWENVERGADERING

Op 2 Mei j.l. vond in het Concertgebouw, alhier, een vrouwenvergadering plaats onder het motto: „vrouwen spreken tot vrouwen”.

Het was een druk bezochte, daverend enthousiaste vergadering, waar heel veel problemen aangesneden, of liever gezegd, genoemd zijn. Want, geen der sprekers, hoe geladen en vurig ook in het uitspreken van haar redevoeringen, komt tot een werkelijke oplossing van de problemen.

Om een voorbeeld te noemen: er werd gesproken over „Het Jeugdprobleem”. Dit i.v.m. opvoeding, schoolopleiding e.d., waarin nodig verbetering moest komen volgens sprekerster. Dit is ook onze mening. Wij willen echter weten: hoe?

Sprekerster vindt echter geen oplossing. Er zijn geen gebouwen en geen goed opgeleid personeel. Deze sprekerster, evenals de andere, die achter haar volgen, vindt dat onze maatschappij niet goed georganiseerd is. De draad, die echter door alle redevoeringen heenloopt, is, dat allen de oplossing zoeken binnen deze kapitalistische orde, door vertegenwoordiging van vrouwen in overheidsorganen en op andere belangrijke posten. Zij menen, dat het voldoende is, als er maar andere mensen (in dit geval vrouwen) op deze posten komen; mensen, die het goede willen, die kunnen organiseren. Maar welke vrouwen hebben zij hierbij op het oog?

Dit komt duidelijk naar voren, als een der sprekersters zegt, dat wij geen dillettantisme meer moeten, maar deskundige organisaties. Volkomen duidelijk, dat hiermede geen organisatie door arbeidervrouwen bedoeld wordt, maar door een intellectuele minderheid, die de zaak dan wel eens haarfijn voor hen zullen uitknobbelen.

Zaken, waarvan de arbeidervrouwen natuurlijk lang zoveel verstand niet kunnen hebben. Neen vrouwen, daar moeten wij niet heen. Niet de bestaande overheids-, of andere kapitalistische organen moeten macht over ons hebben. Ons werken en strijden moet er in tegendeel op gericht zijn deze op te heffen, om daarvoor in de plaats een geheel andere orde — „onze orde” — te stellen.

Maar hoe komen wij daar? waar ligt daarvoor ons werkterrein? Dat ligt daar, waar geproduceerd wordt. Dus daar, waar wij zelf, waar onze mannen werken.

Van daaruit moet onze actie zich voltrekken, want daar kunnen wij zelf iets doen, kunnen wij zelf aanpakken. En dan ook weten wij, dat wij niet die intellectuele juffertjes die het zoo goed met ons men, de zaken voor ons behoeven te laten opknappen, maar, dat wij het zelf kunnen „van onderen op”!

V.S.V.-Vergadering

HILVERSUM — 30 Mei 1946 — aanvang 8 uur in „Ons Gebouw”, Havenstraat.

Vrije discussie.

Tussen Regge en Dinkel

Kinderen in nood

Berichten wij in een der vorige nummers, dat in Twente in overleg tussen arbeiders van de verschillende fabrieken en onderwijzend personeel een comité was opgericht, waarbij de arbeiders zich verplichtten dagelijks een „kwartier of langer over te werken ten einde aan arbeiderskinderen de zo nodige textiel te kunnen verschaffen, thans moeten wij daar nader op terug komen. Het comité ontving n.l. van den directeur van het Rijksbureau voor Textiel een schrijven met de mededeling:

„dat er geen aanleiding bestaat op Uw verzoek om ten behoeve van de voorziening van de Enschedese kinderen met textielgoederen een kwartier per dag over te werken in te gaan o.m. op grond van het feit, dat op 1 Mei een aantal punten van de nieuwe textielkaart werd geldig verklaard, terwijl een groep van Enschedese ingezetenen zich bereid verklaarde financiële steun te verlenen, om minvermogenenden in de gelegenheid te stellen de geldig verklaarde punten in goederen om te zetten.”

Het comité heeft zich genoodzaakt gezien te publiceren, dat het zijn werkzaamheden liquideerde. Hierbij merkt het op, dat van een aanbod als voren genoemd niets bekend is en dat het stopzetten van zijn werk noodzakelijkerwijze betekent, dat van de verstrekking van textielgoederen aan de daarvoor in aanmerking komende kinderen niets kan komen.

Hier werd dus een goed bedoelde poging van arbeiderszijde om daadwerkelijk aan de opbouw mede te werken getorpedeerd. Het betrof hier dan ook slechts hulpverlening aan arbeiderskinderen en dat heeft met de opbouw waar men het steeds over heeft, de kapitalistische opbouw niets maar dan ook niets te maken.

„Zoya”

Een kind in 'n Russisch gezin. Moeder doet haar verhalen; niet bepaald deze, die 'n kind nodig heeft om rustig te kunnen slapen. Vader legt er nog 'n schepje op: de stommiteiten van de ouders, die hun kinderen bang maken met boemannen, worden in het Sovjet-paradijs blijkbaar tot filmvoorbeelden verheven.

Het meisje is dan ook doodsbenaauwd als ze 's nachts alleen gelaten wordt.

Mooi spel van 'n kind, dat zichzelf wil suggereren niet bang te zijn voor 'n muis, maar daarin niet slaagt.

„Het leven gaat verder” heet dan 'n afge-

FILMKUNST.

zaagd bijschrift. Het meisje wordt, ook op de school door 'n uiterst fanatieke, onbeheerste leraar (de enige man die goed spel geeft) precies zo als men het in Nazi-Duitsland deed, vergiftigd met het idee, dat alleen „helden” iets betekenen. Proleten zijn slechts goed om te zwoegen, alleen als „held” is je leven van waarde!..

Als de oorlog met Duitsland begint, wordt Zoya partisaan. Ze sluipert en kruipert door de bossen met de anderen, schiet 'n automatisch geweer als de anderen. 'n „Heldin” gaat ze zich pas goed voelen, na in handen van de Duitsers te zijn gevallen. Ont-

1 Juni 1946

Prijs 15 cent

6e Jaargang - No. 22

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur:
TJEERD WOODSTRA
Voord. adres: Beunstraat 17, A'dam-C.

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Adres administratie Trouwingsstraat 8"
Postgto 168797 ten name van
Uitgeverij „De Vlam” — Amsterdam

Strijd om de macht

Een jaar na de bevrijding! Een jaar gepraat over vrede en veiligheid. Mislukte conferenties hier en daar van de „Verenigde Vredelievende volkeren”, dat wil zeggen, van de diplomaten van de overwinnende landen. En tegelijkertijd leggen de imperialistische bloks de handen op de gebieden op welke beheersing zij prijs stellen. Strijd om het bezetten van steunpunten. Verdrijving van miljoenen uit huis en land, „vaderland”, groter van omvang dan datgene wat ons uit de geschiedenis bekend is, als „grote volksverhuizing”. Nieuwe en scherper wordende tegenstellingen tussende de imperialistische machten. Een stalen gordijn dwars door het vernielde en verarmde Europa en aan weerszijden van dit gordijn hongersnood en wanhoop.

Voortzetting van de bewapening en verdere onderzoekingen naar nieuwe geheime wapens, die de wereld met vernietiging bedreigen.

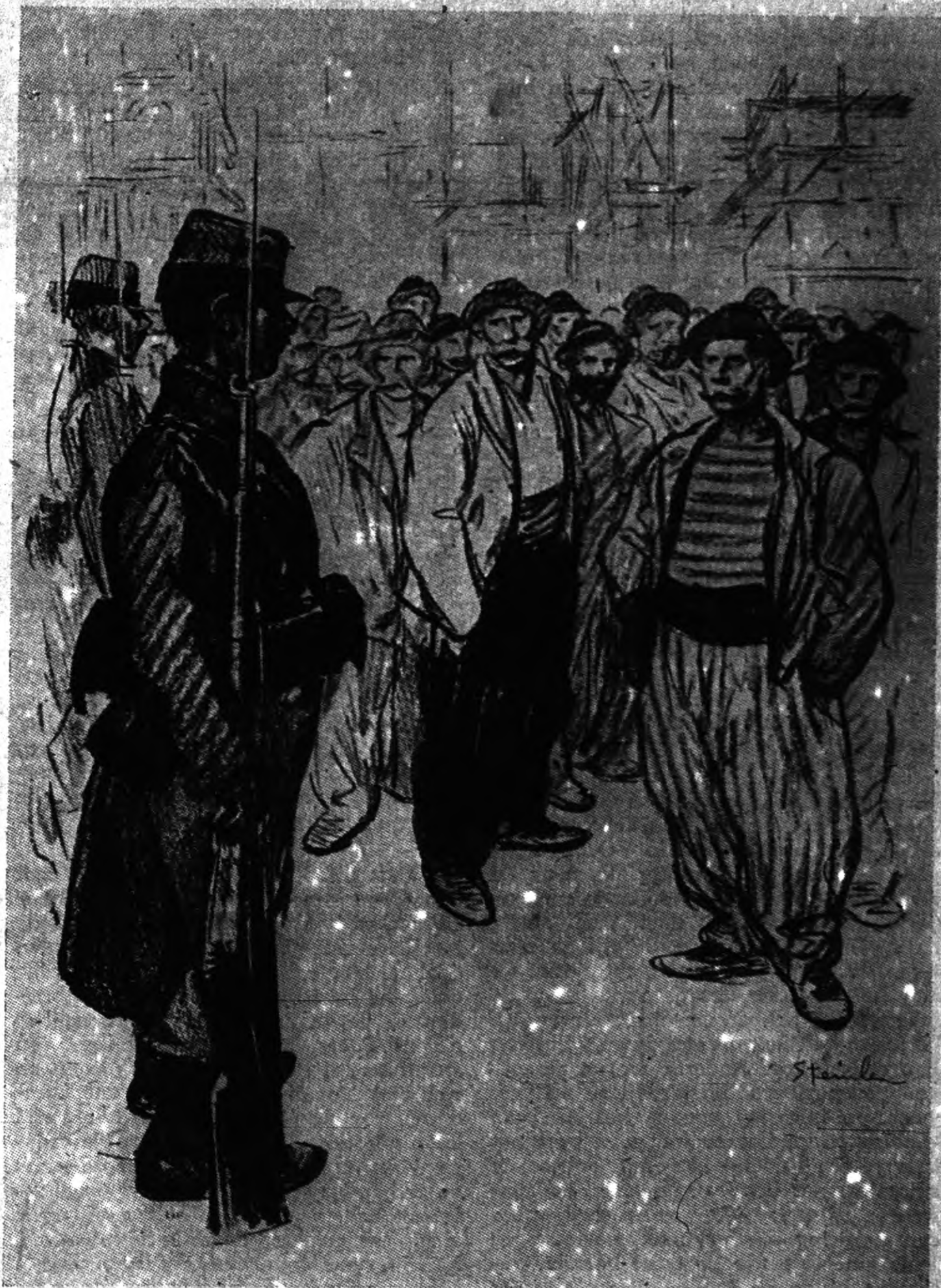
Een jaar opbouw! Onoplosbare internationale tegenstellingen. Strijd om afzet- en grondstofgebieden. Conflicten en moeilijkheden over invoer, uitvoer en credieten. Niet te regelen valuta-problemen tussen de verschillende machten. Europa, schatplichtig aan Amerika, zakt in onmacht weg. Dreigende hongersnood over de gehele wereld. Voedselconferenties en verlaging van hongerrantsoenen, die toch reeds ver liggen beneden het noodzakelijke om het menselijk lichaam op krachten te houden.

Zo is de wereld na een jaar vrede!

NEDERLAND.

Ook Nederland is een jaar bevrijd. Ook hier is een jaar de wederopbouw gaande, onder leiding van een „socialistische” regering. Zij heeft het oude koloniaal- en handelskapitalistische land willen binden in een geleide economie, opgedrongen door de nood van de tijd en de buitenlandse grootmachten.

Wel zijn er beloften gedaan van vrijheid en democratie, van welvaart en sociale

Ze mogen niets zeggen,
Ze mogen niets vragen,
Ze mogen alleen hun leven wagen.

(HENNYSON)

gerechtigheid, van volkseenheid en klassevrede. Maar ook hier zagen we niets anders, dan pogingen, om op nieuwe kapitalistische wijze, de uitbuiting van de arbeidersklasse voort te zetten en efficiënter te doen zijn. In de z.g. opbouw is het winstprincipe, het rentabiliteitsprincipe, de enige richtsnoer. De internationale toestand dwingt de z.g. regeerders nog straffer dan in het verleden, dit als leidend motief vast te houden. Deviezennood, kapitaalvorming, ontzaglijke uitgaven voor de opbouw van een nieuw leger en een nieuwe vloot, groter dan ooit, moderner uitgerust dan ooit, dwingen de regering aan de arbeiders een aller-soberst bestaan op te leggen.

Sedert een jaar geleden de Rotterdamse havenarbeiders met nog haast lege maag, met versleten kleren, op een schoen- en een slof, aan het werk moesten, en hun verzet tegen de ellendige dienst- en arbeidsvoorwaarden werd neergeslagen, zijn de arbeidsconflicten niet van de lucht geweest. En terwijl de stakers in die conflicten, regering, partijen, pers, radio, ja, tot de officieel erkende vakbonden toe, tegenover zich vonden, werd het militaire apparaat opgebouwd. Het is het eerste wat in orde komt. Vrijwillig en gedwongen werden en worden de proleten ingelijfd. Daarvoor waren er schoenen, daarvoor zijn er uniformen. Daarvoor was er materiaal en geld.

Nederland moet zich zijn „internationale verantwoordelijkheid voor de vrede” bewust zijn. En omdat er zoveel vredelievende volkeren zijn en vooral omdat het grote vredelievende drieliet bestaat, daarom moeten allen, Nederland inluist, over een sterk militair apparaat beschikken. Bovendien, er moeten Nederlandse troepen naar Indonesië om het „zelfbeschikingsrecht” van den Javanen te verzekeren. Tenslotte zijn voor de handhaving van de democratische rechten, waaronder ook het recht van staken, ook gezagstroepen nodig.

De arbeidsconflicten zijn dus dit jaar niet van de lucht geweest. Intuïtief voelde de arbeiders al aan, dat we de weg opgingen van verscherpte uitbuiting. En was de allen beheersende gedachte in de oorlogsperiode niet geweest: nooit meer terug naar vóór 1940? Gedurende vijf oorlogsjaren waren zij opgeroepen tot verzet tegen het fascisme, tot de strijd voor de vrijheid. Zij hebben verschrikkelijke ontberingen geleden, tot aan de dreiging van hongerdood toe. Anderen waren als slaven gedeporteerd. En terwijl ze nu wachtten inlossing van de beloften van voeding en welvaart, werd het hun weldra duidelijk, dat onder de mooiste smoesjes met behulp van allen en alles waarop zij eens hadden vertrouwd, onder een regering die vrijheid, welvaart en socialisme beloofde, de oude heersersverhoudingen en de kapitalistische productiewijze, zij het naar omstandigheden gewijzigd, weer werden ingevoerd. Vaag begrijpen zij, dat hun thans erger uitbuiting onder leiding van de staat te wachten staat dan voorheen het geval was.

De vrouw en de stakingen

Grote groepen van arbeiders zijn in strijd gewikkeld tegen hun bourgeoisie. De zeelieden van Amsterdam en Rotterdam en ook de havenarbeiders hebben het werk neergelegd. In 't buitenland o.a. Antwerpen, Londen en in de grote havensteden van Amerika hebben de arbeiders zich solidair verklaard, zij lossen en bemannen geen Hollandse schepen. Alle maatregelen die de havenbaronnen en haar satellieten nemen, stuiten af op de onverzettelijke strijdwil der arbeiders.

Ook in de metaal-industrie en de bouwvakken in Amsterdam zijn tegelijkertijd stakingen gaande.

Inderdaad, een zeer zware strijd hebben deze arbeiders te voeren. Doch ook van hun vrouwen wordt dit verlangd. Want de strijdwil der arbeiders zal niet tot volle uiting kunnen komen, wanneer de vrouwen niet naast hen staan. Gebeurt dit echter, staan de vrouwen der stakers voor de volle honderd procent naast haar mannen? Steunen zij moreel zoveel in haar vermogen is? Moedigen zij haar mannen aan om vol te houden tot het beslissende einde? Zo ja, dan zal dat de strijd der stakers ten goede komen en voor hen een stimulans zijn om door te zetten.

Doch zo is het niet! Wanneer men zijn oor zo eens te luisteren legt bij de stakers, dan hoort men wel andere klanken. Zeker, zeer veel vrouwen voelen de noodzaak van de strijd van haar mannen aan. Soms moeten zij zelfs haar mannen nog wel aansporen de strijd vol te houden. Dat zijn vrouwen, die bezield zijn met een strijdwil, die bewondering afdwingt. Maar wat te zeggen van de vrouwen, bij wie een dergelijk strijdend élan niet aanwezig is. Die haar mannen niet kunnen aanvuren, om ondanks alles vol te houden. Die niet in staat zijn om enige weken, misschien maanden, met een sterk verminderd inkomen toch blijmoedig alle zorgen op zich te nemen.

Wij weten, dat het geen pretje is om met bijna niets rond te moeten komen. Maar wij weten ook, dat de oplossing uit de moeilijkheden niet kan worden gevonden door de strijd af te breken, dat de enige oplossing juist ligt in een verdere uitbreiding en verdieping van de strijd, waarbij de arbeiders alle organisatorische en strijdfuncties in eigen handen nemen en zich niet door de tegenwerking van bureaucraten van de uitbreiding van hun strijd laten afhouden. Daarom moeten de vrouwen hun mannen aanmoedigen de strijd vol te houden en haar de grootst mogelijke kracht helpen geven en niet, zoals maar al te vaak gebeurt, de actie tegenwerken. Er zijn veel vrouwen die geen begrip hebben voor de betekenis van de actie, zeer veel zelfs. Maar dikwijls is dit de schuld van de arbeiders zelf. Houden de arbeiders in tijden van betrekkelijke maatschappelijke rust hun vrouwen niet ver van de maatschappelijke vraagstukken,

die zich toch dagelijks voordoen? Heel dikwijls denken zij, hetzij uit onwetendheid, hetzij uit onverschilligheid, dat men de vrouwen daarmee niet moet lastig vallen. Maar juist wanneer uit die maatschappelijke verhoudingen conflicten voortkomen, hetzij stakingen of andere, dan blijkt, dat de vrouwen er wel degelijk iets mee te maken hebben, want dan zijn zij het, die de eindjes weer aan elkaar moeten knopen.

Wij zouden tot die vrouwen, die wel met de maatschappelijke verhoudingen op de hoogte zijn, willen zeggen: Hier ligt een taak voor u en wel een grootse taak! Gaat gij vrouwen, die bewust naast uw mannen staat, naar die anderen toe! Spreek met hen en tracht hen te overtuigen van de goede zaak, waarvoor hun mannen vechten. Zeg hen, de strijd van hun mannen niet zwaarder te maken dan ze is, opdat de strijd lust niet verminderde. Wijs hen er vooral op, dat de radio en pers, die zij dagelijks aanhoren en lezen, in handen zijn van de bezittende klasse. Dat deze er belang bij heeft, berichten te lanceren, die ver bezijden de waarheid zijn. Dat zij er op speculeert, een groot deel van het publiek, dat hetzij onverschillig, hetzij onwetend tegenover de maatschappelijke verhoudingen staat, tot zich te trekken. Zeg hen ook, dat de bourgeoisie nooit zal toestaan de radio en de pers als spreektribune te laten gebruiken door de arbeidersklasse. Dat zij door de bourgeoisie eenzijdig wordt voorgelicht.

Zeg hen ook dat wanneer een minister-president voor de radio de sabel laat rinkelen, dit geen reden behoeft te zijn de strijd te staken! Neen, dan zult gij vrouwen tot de militairen moeten gaan en hen zeggen, dat hetgeen hen bevolen wordt, niet goed is. Dat ook zij arbeiders zijn en de wapenen niet tegen hun klassegenoten mogen opheffen.

Ook zult gij de arbeidersvergaderingen en vooral die van de stakers moeten bezoeken, waar de belangen der arbeiders worden besproken en hun strijd tactiek wordt bepaald. Ook daarin moet gij stem hebben! Enige vrouwen der Schipholstakers gingen u daarin reeds voor. Dit is de taak voor u, vrouwen! Ook gij moet u inschakelen in het strijdfront der arbeiders tegen het kapitalisme! Ook gij zult actief deel moeten nemen in de strijd tot vrijmaking van de arbeidersklasse. Juist deze en vooral de komende tijd zal strijd te zien geven van nog nooit gekende omvang. Strijd, die niet alleen meer gevoerd zal kunnen worden door de arbeiders alleen, maar waarin de vrouwen dienen te zijn opgenomen.

VROUWEN, DIT IS UW TAAK!

Stuur alsnog de postwissel voor „Steun Spartacus” op.

AANDEELHOUDERS en RENTETREKKERS de hyena's der samenleving

De Nederlandse bourgeoisie gaat met vaste tred haar gang bij de opbouw van haar macht.

Het ging er in de eerste plaats om, de zeggenschap over de gang van zaken in het bedrijfsleven en in de staat weer onbetwist in handen te krijgen. Want in de tijd van de ondergrondse strijd tegen de Duitsers waren bij de massa der bevolking allerlei illusie's gekweekt. Telkens weer werd door de ondergrondse pers verkondigd, dat na de oorlog de oude toestanden niet mochten terugkeren. Er werd erkend, dat de bezittende klasse in het verleden fouten had gemaakt en dat een einde moest komen aan de praktische rechteloosheid van de arbeidersklasse. En de „bevrijding van de armoede” werd in het Atlantic Charter een van de wezenlijke grondslagen der democratie genoemd, terwijl uitvoerige plannen van sociale verzorging, van vacantie, van ouderdomspensioen, de „verzorging van de wieg tot het graf” in uitzicht gesteld werden. Tegelijk was ten opzichte van het beheer van het bedrijfsleven telkens weer uitgesproken dat het met de onmondigheid der arbeiders in de toekomst gedaan moest zijn en dat ze een medebepalende factor bij de gang van zaken zouden zijn.

Wie verder keken dan hun neus lang was (al waren dat nu juist niet zo heel veel), wisten wel, dat van dit alles niets terecht kon komen. Niet omdat het technisch niet mogelijk zou zijn, maar omdat het alleen zou kunnen, wanneer het kapitalistische stelsel zelf opgeheven werd. Waarmee we dan bedoelen, als de uitbuiting werd opgeheven. Maar daarover werd met geen woord gerept. De uitbuiting der bevolking zou het dragende beginsel van het economische leven blijven. De bezittende klasse zou zelf al deze weldaden over de mensheid uitstrooien.

Zo zien we dan, hoe de bezittende klasse het eerste jaar na het wegtrekken der Duitsers besteedt aan de verzekering van haar economische en politieke machtspositie in de maatschappij. Ze verstoort nog nauwelijks de illusie's van de mooie beloften, maar laat die eenvoudig voor wat ze waard zijn. Aan een werkelijk optreden tegen de arbeidende bevolking is ze in die tijd nog niet toe. De bedrijven moeten eerste wat op gang komen, het verkeer moet hersteld, politie, leger en rechterlijke macht moeten nieuw georganiseerd. Aanvankelijk bleven de grote bladen, zoals Algemeen Handelsblad en de Nieuwe Rotterdammer nog op de achtergrond, maar naar mate de macht van de bezittende klasse zich nieuw organiseerde, verschenen deze bladen natuurlijk opnieuw. De bezittende klasse wist, dat ze op de goede weg was. Wel moest ze daarbij een goed deel van de persoonlijke machtsbevoegdheid aan de staat overdragen, maar dat was nu eenmaal onvermijdelijk. En eveneens was het nog onvermijdelijk, dat de staat aanzienlijke bedra-

gen beschikbaar stelde voor het inkopen van levensmiddelen, voor schadevergoedingen, uitkeringen aan oorlogsslachtoffers, de organen voor prijsbeheersing en controle op de productie.

Dit eerste jaar „bevrijding” is voor de bourgeoisie een vruchtbaar jaar geweest: economisch en politiek zit ze weer in het zadel. Ze heeft haar eerste slag tegen de arbeidende bevolking glansrijk gewonnen. En nu maakt ze zich gereed voor de tweede ronde.

De tweede ronde is ingeluid door een aantal vooraanstaande mannen uit de industriële wereld en door de hele trits van banken, hypotheekbanken, spaarbanken, boerenleenbanken, de Vereniging voor de Effectenhandel. Ze hebben een schrijven aan de regering gestuurd, waarin ze aangeven, langs welke lijnen het bedrijfsleven in de toekomst geleid dient te worden. Ze luiden de stormklok als waarschuwing voor een onvermijdelijke inflatie van het geld, wanneer nu de uitbuiting der arbeidersmassa's niet met kracht ter hand genomen wordt. De bourgeoisie is zich van haar macht bewust en zegt nu onomwonden, waar de reis heen gaat.

In het „Handelsblad” van 20 Mei en het „Financieel Dagblad” van 14 Mei legt de bourgeoisie het vriendelijke masker van de tijd gedurende de bezetting af en wijst nu op

„de noodzaak van soberheid, die de bevolking wordt opgelegd.” „De bevolking wordt er op voorbereid, dat dus in de allernaaste toekomst met een laag levenspeil moet worden rekening gehouden.” „De lonen mogen niet even sterk stijgen als de prijzen.” De prijzen moeten nog wat omhoog, tot ze de stand van 200% van het peil van 1939 hebben bereikt, terwijl de lonen niet boven 180% van dat jaar mogen uitgaan. Daarnaast moet op de hoge salarissen van de staatsfuncties worden besnoeid, terwijl overtollig personeel ontslagen dient te worden.

Dit is dus het potje, dat ze voor de werkers te vuur hebben staan. En hoe denken de dividendenplukkers en rente-hyena's zichzelf te verzorgen? Ze verlangen, dat ze de gelegenheid krijgen vooral veel te sparen, om nieuwe particuliere vermogens te vormen. De bedrijven moeten weer hoge winsten afwerpen, want dan kan de bezittende klasse weer nieuwe bedrijven oprichten. En die nieuwe bedrijven werken dan weer winsten af. Jawel, „uitbreiding van de productie met een nieuwe particuliere vermogensvorming door besparingen is noodzakelijk”. Dit stelletje niets-nutters, dat alleen couponnetjes knipt, houdt er een heel zoetsappig taalje op na. Wat zij „besparingen” noemen, is niet anders dan de uitbuiting van hen, die het eigenlijke werk doen. De „nieuwe

particuliere vermogens” zijn niets anders, dan wat ze uit de bevolking hebben geperst. De „nieuwe vermogens” zijn het resultaat van het „noodzakelijke lage levenspeil” van de werkende bevolking. Een mooi stelletje, dat ons een lesje wil geven in moraal, in „offeren voor de gemeenschap”, dat ons voorhoudt, dat we hard moeten werken en weinig verbruiken.

Maar feitelijk is dat alles slechts een kleinigheid. In werkelijkheid is de brutaliteit van deze geldschrapers grenzenloos. Dat blijkt o.a. uit hun eisen inzake staats-schuld. Ze spreken onomwonden uit, dat de staat hun een te lage rente op hun staatspapieren verstrekt en eisen verhoging van de rentestand. Ze krijgen te weinig voor hun niksdoen. En het argument, waarmee ze deze eis rechtvaardigen, is zo kinderachtig, dat wel duidelijk blijkt, dat doodgewoon grof egoïsme hier de drijvende kracht is. Ze hebben plotseling medelijden met de „kleine pensioen- en rentetrekkers, die bij sterk gestegen levenskosten in een impasse raken”. In werkelijkheid gaat het hier echter om miljarden bedragen, waarbij de „kleine luiden” nauwelijks een rol spelen. Een argument, dat meer hout snijdt, wordt echter ook genoemd, n.l. dat de lage rentestand „de vorming van spaarkapitaal benadeelt”. Want van wat ze met niksdoen krijgen, willen ze nog een hoop overhouden ook. Dat is tenminste duidelijke taal.

Eén ding is zeker: Politiek zit de bourgeoisie op het ogenblik op het paard en ze begint nu aan de tweede ronde. Deze is de grote aanval op de arbeiders en de arme boeren. De prijzen moeten omhoog, de lonen mogen niet stijgen, de ondernemers moeten goede winsten maken, de rentevoet moet omhoog, opdat er „gespaard” kan worden. Natuurlijk niet door de arbeidende bevolking, maar door de couponnetjesknijpers. En daarvoor zet de bourgeoisie alle macht in. Vandaar haar onverbiddelijke houding inzake arbeidsconflicten en vandaar, dat ieder sociaal conflict praktisch tot een machtsconflict wordt. De bourgeoisie is gereed voor de strijd. En de arbeidersmassa's? Nog niet. Wel ontbrandt overal de sociale strijd, maar het gaat nog te aarzelend. Ze laat zich nog steeds te veel in het kielzog van alle „opbouw-partijen” meeslepen, die tenslotte niet anders opbouwen dan de macht van het kapitaal, of ze dat willen of niet. Wat ze opbouwen, zijn aan de ene kant de „nieuwe vermogens” en aan de andere kant de armoede van de arbeiders en arme boeren.

TEKENT OP DE STEUNLIJSTEN VOOR DE STAKERS.

Alle werkers met Spartacus beschikken over officiële steunlijsten. Kameraden in het gehele land toont U solidair met de stakende zeelieden, bootwerkers, metaalarbeiders en arbeiders van Schiphol. Steunt met volle kracht! Tekent op de steunlijsten.

Vekiezingen en staking

Na een jaar vrede werden de eerste parlementsverkiezingen gehouden, terwijl in de havens van Amsterdam en Rotterdam een nieuw arbeidsconflict woedde.

De verkiezingsnederlaag van de nieuwe Partij van de Arbeid vindt enerzijds haar verklaring in het feit, dat ongetwijfeld veel kleinburgers onder de indruk van de propaganda van de Partij van de Vrijheid en b.v. de Anti-Revolutionaire partij, angstig zijn geworden voor de dreiging van een almachtige staat. Meer dan die propaganda moeten zij van de Partij van de Arbeid reeds afkerig zijn geworden, door de dagelijkse ervaringen, wanneer zij in hun persoonlijk- en zakelijk leven steeds stuiten op „bureau zus en zo.“

Schermerhorn is door de verkiezingen veroordeeld. Schermerhorn is door de feiten veroordeeld en dit laatste vooral, mogen al diegenen die hoge verwachtingen van hem en zijn partij hebben gekoesterd, al diegenen, die in deze figuur een „sterke idealistische kracht“ hebben verondersteld, die wat zou kunnen klaar maken, zoals dat vooral bij lezers en vrienden van het weekblad „De Vlam“ het geval was, goed begrijpen.

Schermerhorn's optreden is de veroordeling ook van hun inzicht en politiek. En wanneer het juist deze mensen zijn, die vaak klagen over het geringe inzicht van de arbeiders, laten zij dan nu eens de hand in eigen boezem steken. Want zij hebben de arbeiders een jaar lang met illusies gepaaid.

REGERING EN STAKERS.

Schermerhorn, wellicht nog aangezet door de meest reactionnaire elementen uit zijn omgeving, is er tenslotte toe overgegaan het militaire geweld, de proleten in uniform, met tanks en stenguns, in de weegschaal der klassekrachten te gooien. Hij en zijn ministers hebben de soldaten tot gedwongen onderkruipers gemaakt en, via de burgemeesters, de studerende tot het bedrijf van stakingsbreker gebracht. Dat dit alles geschiedde op het moment dat de E.V.C.-leiding duidelijk blijf gaf angst voor de situatie te bezitten, maakt dit optreden tot een stuk heersersprotserigheid dat duidelijk moet zijn voor ieder, die slechts poogt tot de kern van de kwestie door te dringen. Onder de argumentatie dat de staking de opbouw belemmert, de welvaart schaadt, heeft Schermerhorn teruggerepen naar middelen, die door de machthebbers werden gebruikt toen de strijdende arbeidersbeweging zijn eerste stappen zette op het pad van de klassenstrijd, toen de stakingen bij de wet verboden waren. De plaet van Steinlen die wij hierbij brengen, uit de tijd van rond 1875, is weer als voor deze tijd getekend. De staat is weer, sterker dan ooit, de klassestaat.

De houding van de regering, haar keuze van plaats in de klassebotsing, onderstreept nog eens de juistheid van de opvatting, dat langs geleidelijke weg, via de staat, geen socialisme komt. Dat langs die

weg de productie op de basis van winst en rentabiliteit, op de kapitalistische basis wordt georganiseerd.

Zo ontstaat geen gemeenschap van vrije producenten. En toch is dat het probleem, waarvoor wij ons allen zien geplaatst: hoe zal internationaal de opbouw van het economisch leven gaan? Zullen wij leven om te werken en winsten voort te brengen voor het kapitalisme, of zullen wij werken, om tezamen te maatschappelijk mogelijke welvaart te genieten? Kiezen wij voor het laatste, dan kiezen wij tegen het kapitalisme. Dan nemen wij plaats in het klassfront.

Aanpassen.

De regering is met cijfers gekomen over de lonen der zeelieden. Het kan inderdaad geen kwaad de aandacht te vestigen op het loonpeil van hen, die vóór de oorlog een belangrijke bijdrage leverden aan de rijkdom van de Nederlandse bezittende klasse, de arbeiders op de grote vaart.

Vijf en negentig harde guldens per maand voor matrozen die een gezin te onderhouden hadden. Zegge en schrijve: twee en twintig per week voor arbeiders die wekenlang gescheiden van hun gezinnen moeten leven. Het is een schreeuwend schandaal dit vergelijkingsmateriaal te durven brengen.

Wij schreven reeds, dat de bezittende klasse van Nederland uit overwegingen van rentabiliteit gedwongen wordt, het levenspeil van de arbeiders ver beneden dat van vóór de oorlog te schroeven. Maar daar staat tegenover, dat wat het zeevarend personeel betreft, de gages verhoogd door gevarengeld enz., sterk zijn gestegen. En al zijn de gevaren op zee, door overal nog zwervende mijnen nog lang

niet geweken overal in alle landen zijn de scheepvaartmaatschappijen aan de slag het loonpeil van het personeel sterk te verlagen.

Dat past niet alleen de Nederlandse scheepvaartbaronnen, maar dat stemt ook overeen met de loonpolitiek die de Nederlandse regering hier wil doorvoeren. Hoge lonen der zeelieden zouden die algemene loonpolitiek doorkruisen.

Maar vijf jaren oorlog gingen ook de zeelieden niet zonder meer voorbij. De internationale gezindheid leeft onder deze mensen van zelf sprekend toch altijd sterk. Nu hebben zij tesamen vijf jaren gevaren, getrotseerd. De lotsverbondenheid, om dat woord eens te gebruiken, is sterker geworden. Wanneer overal aan hun loon wordt getrokken, voelen de Engelse, Amerikaanse, Noorse, Belgische en Nederlandse zeelieden sterk hun onderlinge solidariteit. Zij staan aan de spits van de klassenstrijd. Hun lonen stonden in de oorlog en staan wellicht nu nog aan de spits van de arbeiderslonen. Het belang van de bezittende klasse is, dat zij geslagen worden. Het belang van de zeelieden overal is, dat zij een stevig loon overhouden en dat zij niet weer terugzinken in de vooroorlogse toestanden. Meer dan in hun massa-organisatie, de E.V.C. die helaas talrijke gebreken heeft, eigen aan de oude vakbondsvormen, ligt in de solidariteit, vooral de internationale solidariteit hun kracht, zoals de solidariteit van alle arbeiders hun aller kracht is. Laten de Nederlandse arbeiders en arbeidersvrouwen goed beseffen, dat de zeelieden en ook de bootwerkers die begrepen dat zij solidair moesten zijn, strijden voor ons aller levenspeil. Laten kantoor-

bedienden en studerende pogen iets te begrijpen van de geweldige worsteling van kapitaal en arbeid.

Het wordt tijd dat de arbeiders van Nederland in alle bedrijven in Nederland de koppen bijeen steken, hun eigen grieven bespreken, die op zo vele punten van dezelfde aard zijn. Wij denken b.v. aan het overal gehate tariefwerk. Zodra ze dat doen, weten dat ze dat moeten doen, zullen ze ook de waarde inzien van de strijd in de havens.

De strijd om de macht.

Schermerhorn heeft in zijn betogen op sommige punten op een bepaalde wijze het gelijk aan zijn kant. Het gaat inderdaad om de welvaart. Maar het gaat in de allereerste plaats om het welvaartspeil van de arbeidersklasse.

In het verzet der zeelieden leeft inderdaad, ook daarin heeft Schermerhorn een zeker gelijk, de strijd om de macht. Want, uit het verzet tegen deze kapitalistische wederopbouw, groeit de strijd om een andere opbouw.

In die strijd groeit het besef, dat het er niet alleen om gaat, of de arbeiders het recht hebben zich te organiseren, zoals zij dat willen en dienstig achten. In die strijd groeit niet alleen het bewustzijn, dat zij zelf zullen bepalen of zij hun, hun eigen arbeidskracht, al dan niet beschikbaar kunnen stellen. In die strijd rijpt niet alleen het inzicht, dat datgene wat Schermerhorn wil, de arbeid aan de kapitalistische spelregels onderwerpen, feitelijk betekent dat de Hitleriaanse opvatting, dat de staat beschikt over de arbeidskracht, voor hen nooit aanvaardbaar is.

Maar in die strijd zal tenslotte ook groeien de wil om zelf te beschikken over de

arbeid van hun handen, over de fabrieken en de vervoersmiddelen en de producten. Zo stelt zich op den duur, door de strijd, inderdaad het probleem van de macht.

Solidariteit.

Wij weten dat we daar nog niet aan toe zijn, maar komen gaat het en dat weten ook de bezitters en de regeerders, de stoombootmaatschappijen, de scheepvaartverenigingen en de Schermerhorn's en Drees'en. Daarom is de strijd zo fel. Daarom moet de bezittende klasse al het mogelijke doen de arbeiderssolidariteit te breken en de E.V.C. geheel terug te dringen tot de „spelregels“ van het geordende kapitalisme. Erkende vakbonden stellen zich daartoe in dienst van het kapitalisme steunende op enkele honderden slaafse leden, willen zij in het internationale transportbedrijf met de werkgevers en de regering hun wil opleggen aan de duizenden strijdende. Het hautaine gedoe van een Brautigam, die meent per brief namens de minister van scheepvaart iedere onderhandeling te kunnen afwijzen, is in dit opzicht duidelijk genoeg. Men hoopt aan die zijde de strijdgeest te kunnen breken, het groeiende klassefront kapot te slaan. Tot nu toe is dat niet gelukt, al dient de waarheid te worden erkend, dat er ook nu, zoals trouwens in iedere strijd, zwakke punten in het arbeidersveld zijn.

De strijd dreigde aanvankelijk geïsoleerd te blijven. Het optreden van de regering heeft echter grote verontwaardiging gewekt bij de arbeiders in andere bedrijven. Bovendien bestaat wel overal de vaste wil geen besmet werk uit te voeren. Zo heeft de staking zich uitgebreid over het Amsterdamse Droogdok en de binnenschipperij.

Toch, hoezeer deze solidariteit ook valt toe te juichen, is dat voor de zeelieden en bootwerkers niet voldoende. Wij moeten begrijpen dat ons aller belang is, een arbeidersklasse strijdende over het gehele front.

Partiële stakingen dreigen in deze fase van het kapitalisme allen verloren te gaan, omdat men het gehele andere front, het gehele kapitalisme, met inbegrip van de staat tegenover zich vindt. Zorg voerde in het onderhavige geval reeds nu bepaalde E.V.C.-bestuurders, die nog sterk doortrokken zijn van de oude vankbondsmentaliteit, tot een houding van steeds verder gaande concessies. En al kunnen wij ons gevallen indenken, dat een geordende terugtocht onvermijdelijk is, het is zeker in dit geval niet nodig alle eisen te laten vallen, om alleen een formele erkenning als gelijkberechtigde vakbond te verkrijgen. Dit is niet alleen volkomen fout, maar het levert voor de arbeiders ook nieuwe gevaren op.

Er zijn immers erkende vakbonden, erkend omdat zij hebben gecapitaleerd en in ieder geval volkomen ingeschakeld zijn in de kapitalistische wederopbouw. Aan zo'n erkenning heeft de arbeidersklasse dus niets. Het zou van de strijdorganisaties die de arbeiders van de eenheidsvakbeweging hebben willen maken een instituut maken, dat zich metterdaad niet onderscheidt van de andere bonden in welke zij geen vertrouwen meer hebben. De arbeiders kunnen alleen werkelijk erkenning verkrijgen, door machtsvorming en strijdbaarheid. En dit soort erkenning zullen de arbeiders van ieder bedrijf zich telkens weer, door hun bedrijfsheid te demonstreren, opnieuw moeten bevechten. Bedrijfsheid! Een van de dingen die de zeelieden zich daarvoor duidelijk voor ogen moeten stellen is gelijk loon: voor blank, of geel, of bruin. Dat zal hun klassesolidariteit en hun strijdmacht vergroten.

Een andere zaak is, dat zij er voor zorgen, dat zij de beslissingen in de strijd geheel aan zichzelf houden en niet overlaten aan bestuurders. Houdt uw lot in eigen handen!

Arbeiders van Nederland, hoedt U voor besmet- en onderkruiperswerk! Werkt met steunlijsten voor de stakende zeelieden en bootwerkers. Al weten we dat daarmede de strijd niet kan worden gewonnen, we weten ook dat we daarmee de gezinsmoeilijkheden bij de stakers toch iets kunnen verlichten. Bovendien door met de lijsten op stap te gaan, plaatst ge het gebeuren in de havens in de belangstelling van alle arbeiders.

Zorgt er voor de gedachte van de klassesolidariteit overal uit te dragen. Het begrip, dat we bedrijf voor bedrijf dreigen te worden verslagen, wanneer we niet allen tijdig het klassefront weten te vormen.

In de eenheid van het proletariaat, in de uitbreiding van de actie ligt onze klassekracht.

De bevrijding van de arbeidersklasse kan alleen het werk van haar zelf zijn.

GREPEN uit de *Reynouaire Literatuur*

Dit citaat uit „De Druiven der Gramschap“ door John Steinbeck, laat in een klein bestek de gehele verderfelijke werking van het kapitalistische systeem zien. Het laat zien, dat alles wat goed en mooi en nuttig kan zijn in de wereld door het kapitalisme veranderd wordt in zijn tegendeel.

„..... En het eerst worden de kersen rijp. Anderhalve cent het pond. Allemachtig, daar kunnen we ze niet voor plukken. Zwarte en rode kersen, vol en zoet, en de vogels eten de helft van iedere kers, en de wespen zoemen de gaten binnen, die de vogels maken. En de zaden vallen op de grond en drogen uit met zwarte restjes vruchtvlees er aan hangend.“

De blauwe pruimen worden zacht en zoet. Maar we kunnen ze niet plukken en drogen en zwavelen. We kunnen geen lonen betalen, hoe laag de lonen ook zijn. En de blauwe pruimen bedekken de grond. En eerst begint het vel een beetje te rimpelen en zwermen vliegen komen zich te goed doen en de vallei is vol van den geur van zoet bederf. Het vruchtvlees wordt donker en de oogst verschrompelt op de grond. En de peren worden geel en zacht. Vijf dollar per ton. Vijf dollar voor veertig kisten van vijftig pond: de bomen zijn gesnoeid en gespoten, de boomgaarden onderhouden — de vruchten plukken, in kisten doen, de vrachtwagens laden, het fruit afleveren aan de inmaakfabriek — veertig kisten voor vijf dollar. We kunnen 't niet doen. En het gele fruit valt met een plof op de grond en spat kapot op de grond. De wespen graven zich in het zwarte vruchtvlees

in, en er is een geur van vruchtvlees en rotting. Dan de druiven — we kunnen geen goede wijn maken. De mensen kunnen geen goede wijn kopen. Rits de druiven van de wijnstokken, goede druiven, rotte druiven, druiven waar de wespen aan geknaagd hebben. Pers steeltjes, pers aarde en verrotting. Maar er is meeldauw en mierenzuur in de kuipen. Doe er zwavel en tannine bij. De lucht van de gisting is niet de rijke geur van wijn, maar de lucht van bederf en chemicaliën. Nou ja, er zit toch alcohol in, in ieder geval. Ze kunnen er dronken van worden.

De kleine boeren zagen, hoe hun schulden stegen als het wasserend tij. Ze spotten de bomen en verkochten geen oogst, ze snoeiden en entten en konden den oogst niet plukken. En de mannen der wetenschap hebben gewerkt, hebben nagedacht, en de vruchten verrotten op den grond, en het verrottende moes in de wijnkuipen vergiftigt de lucht. En proef de wijn — helemaal geen druivenaroma, alleen maar zwavel en tannine en alcohol.

Deze kleine boomgaard zal het volgend jaar een deel zijn van een groot concern, want de schulden zullen den eigenaar boven het hoofd gegroeid zijn.

Deze wijngaard zal aan de bank toebehoren. Alleen de grote eigenaars kunnen het volhouden, want zij bezitten ook de inmaakfabrieken. En vier peren, geschild en in de helft gesneden, gekookt en in blik gedaan, kosten nog altijd vijftien cent. En de ingemaakte peren bederven niet. Die blijven jaren goed. Het bederf verspreidt zich over den Staat, en de zoete geur is een groot leed voor het land. Mannen, die de bomen entten en het zaad vruchtbaar en groot maken, kunnen geen methode vinden om de hongerige mensen hun producten te laten eten. Mannen, die nieuwe vruchten geschapen hebben, kunnen geen systeem scheppen, waardoor hun vruchten gegeten kunnen worden. En de mislukking hangt over de Staat als een groot leed.

De voortbrengselen van de wortels der wijnstokken, der bomen, moeten vernietigd worden om den prijs hoog te houden, en dit is het droevigste bitterste van alles. Wagonladingen vol sinaasappels op den grond gesmeten. De mensen kwamen van mijlen ver om de vruchten te halen, maar dat ging niet aan. Waarom zouden ze ooit sinaasappels kopen voor twintig cent per dozijn, als ze naar buiten konden rijden en ze oprapen? En mannen met slangen spotten petroleum op de sinaasappels, en ze waren kwaad op de mensen, die gekomen waren om het fruit te halen. Een miljoen mensen had honger, had het fruit nodig — en er werd petroleum over de gouden

bergen gespoten. En de lucht van verrotting vervult het land.

Verbrand koffie om schepen mee te stoken. Verbrand mais om je te verwarmen, dat geeft een heet vuur. Gooi aardappels in de rivieren en zet wachten langs de oevers om de hongerige mensen tegen te houden, als ze ze er uit willen vissen. Slacht de varkens af en begraaf ze, en laat de rotting in de aarde druipen.

Dat is een misdaad die alle aanklacht te boven gaat. Dit is een leed, dat weenen niet kan symboliseren. Dit is een mislukking, die al onze successen omvergooit. De vruchtbare aarde, de rechte bomenrijen, de stevige stammen en de rijpe vruchten. En kinderen doodziek van pellagra, moeten sterven, omdat er aan een sinaasappel niet verdiend kan worden. En lijkschouwers moeten de certificaten invullen — gestorven aan ondervoeding — omdat het voedsel moet verrotten, gedwongen moet worden te verrotten.

De mensen komen met netten om naar aardappels in de rivier te vissen, en de wakers houden ze tegen; ze komen in rammelende auto's om de weggegooide sinaasappels te halen, maar er is petroleum op gespoten. En ze staan stil te kijken naar de aardappels, die langs driften, luisteren naar de schreeuwende varkens, die in een greppel gedood en met ongebluste kalk bedekt worden, kijken naar de bergen sinaasappels, die ineenspielen tot een rottend slijk; en in de ogen van de mannen is de mislukking, en in de ogen van de hongerigen is een groeiende gramschap. In de ziel van de mensen zwellen de druiven der gramschap en worden rijp, rijp voor den wijnoogst.

Regeringscrisis

De verkiezingen zijn achter de rug. Het „Nederlandse volk” heeft zijn uitspraak gedaan. Naar het heet, heeft het door deze verkiezingen vastgesteld, op welke wijze het in de komende jaren wenst te worden geregeerd. Op deze wijze komt in Nederland te „democratie” tot uiting.

Intussen blijkt in werkelijkheid de regering door deze uitspraak van „het volk” toch niet zo erg aan banden te zijn gelegd. Want op grondslag van de resultaten der gehouden verkiezingen worden op het oogenblik de meest uiteenlopende regeringscombinaties voorgesteld, die stuk voor stuk allemaal zouden steunen op een meerderheid in het parlement. Zo wenst de C.P.N. een regering bestaande uit C.P.N., Partij van de Arbeid en Katholieken terwijl aan de andere kant ook over de combinatie van Katholieken, Anti-revolutionairen en Christelijk Historischen wordt gesproken. Tussen deze beide uitersten worden nog alle mogelijke andere „oplossingen” aan de hand gedaan. Het feit, dat al deze verschillende, vaak tegen-gestelde politieke programma's kunnen steunen op een meerderheid in het parlement, is wel een bewijs, hoe gering in werkelijkheid de invloed van de kiezers op de algemene regeringspolitiek is. Over de wijze, waarop we straks zullen worden geregeerd, wordt niet beslist door de parlementsverkiezingen, maar uitsluitend in de onderhandelingen, die op het ogenblik achter de schermen wordt gevoerd.

De C.P.N. voert thans propaganda voor een regering, bestaande uit C.P.N., P.v.d.A. en K.V.P. Zij doet dit onder het motto een reactionaire combinatie te willen verhinderen. Zij meent, dat haar z.g. minimum-programma, bestaande uit zes punten, hiervoor voldoende grondslag biedt. En inderdaad is dit programma zo vaag gesteld, dat zijn letterlijke tekst grotendeels zelfs voor de officieel rechtse partijen aanvaardbaar zou zijn. Ondertussen wil geen van de andere partijen met de C.P.N. in één regering zitten en zo heeft het aanbod van de C.P.N. in de praktijk niet veel anders te betekenen, dan dat deze partij zich straks op de borst zal kunnen slaan als de ware vertegenwoordigster van de „democratie.”

De eigenlijke onderhandelingen over de toekomstige kabinetsformatie geschieden op een geheel andere basis. De strijd loopt hier vooral over de beide tegengestelde mogelijkheden van een coalitie tussen de P. v. d. A. en K.V.P., of een verbinding van de K.V.P. met de rechtse partijen. Deze onderhandelingen worden thans, zoals men dat gewoon is, achter de schermen gevoerd, terwijl het grote publiek zo nu en dan met een paar tam-tam redevoeringen in de juiste stemming wordt gebracht om straks overtuigd ja te kunnen knikken. Koos Vorrink heeft een dergelijke rede afgestoken te Almelo, waarin hij o.a. zeide, dat de P. v. d. A. geen vernieuwingsprogramma heeft opgesteld, om

het bij de besprekingen over de kabinetsformatie naar de lommerd te brengen. Vorrink wenste vast te houden aan een zeker minimum-programma, dat o.a. nationalisatie van de mijnen en de Nederlandse Bank, het z.g. welvaartsprogramma en verschillende maatregelen van minister Vos omvat. Aan de andere kant bestempelt Vorrink de wens om in de oppositie te gaan en die o.a. door „Het Parool” wordt geuit, als kruidenierspolitiek. Dit betekent, dat de leider van de fractie van de P. v. d. A. toch alles op alles wil zetten om aan de regering te kunnen deelnemen.

„Het Parool”, dat het gaan in de oppositie bepleit, doet dit vooral uit angst, dat de vele compromissen die de P. v. d. A. in de regering onvermijdelijk zal moeten aangaan, deze partij nog verder naar de kant van de C.P.N. zullen doen afbrokkelen. Op het aanbod tot samenwerking van de C.P.N. heeft „Het Parool” dan ook onmiddellijk gehapt, niet doordat het een coalitie met deze partij wenst te aanvaarden, maar door aan de C.P.N. te verzoeken haar loyaliteit te bewijzen, door haar aanvallen op de P. v. d. A. te staken. Wanneer de C.P.N. bereid is een coalitie van de P. v. d. A. en K.V.P. ook propagandistisch te steunen, is het gevaar van afbrokkelen van de P. v. d. A. sterk beperkt en durft ook „Het Parool” een dergelijke verbinding aan te gaan.

Zo zien we, hoe het loven en bieden ten aanzien van de a.s. kabinetsformatie aan alle kanten aan de gang is. Ook in de K.V.P., die thans een sleutelpositie inneemt, wordt dit spelletje gespeeld. Hoeveel ook in deze kringen vooral naar een coalitie met de P. v. d. A. wordt gestreefd, bewijst de benoeming van Romme tot fractieleider wel, dat de rechtervleugel van de K.V.P. alles in het werk stelt, om in deze onderhandelingen een zo sterk mogelijke positie in te nemen.

Hoe de nieuwe regering ook zal uitvallen,

WIST U DAT.....

de zeelieden als ze in het buitenland passagieren mochten, slechts een waarde van vier gulden mee op zak kregen?

ze daarom de goederen voor hun noodlijdende gezinnen niet konden kopen, hoewel ze daar te krijgen waren en ze genoeg verdiend hadden?

de vrouwen van de stakers bij de vrijwilligers op huisbezoek gaan?

de stakers aangeboden hadden om de bananen te lossen, maar dat dit aanbod door de regering afgewezen is?

de stakers aangeboden hadden de bagage van de repatriërenden te lossen, maar dat dit aanbod eveneens afgewezen is?

de regering de controle heeft over de grote scheepvaartmaatschappijen, zodat deze staking een staking tegen de regering is?

de gedragslijn die zij tegenover de arbeiders zal volgen, staat van te voren vast. Dat blijkt reeds uit de scherpe politiek, die door de tegenwoordige regering tegenover de stakers wordt gevoerd. De nieuwe regering zal de zelfstandige acties van de arbeiders met alle middelen bestrijden. Want hier ligt een punt van het programma waar alle partijen, van C.P.N. tot Anti-revolutionair het eens zijn. Alle partijen zonder uitzondering zijn voor de opbouw en tegen de stakingen; de C.P.N. zelf en de E.V.C. wensen deze stakingen ook alleen maar zolang te ondersteunen, zolang het om de erkenning van hun organisatie gaat, maar zodra dit doel bereikt is, willen ook zij de vreedzame samenwerking tussen kapitaal en arbeid. Zij willen alleen maar hun erkende plaats hebben in de algemene kapitaalpolitiek.

Daartegenover hebben wij al vaak genoeg uiteengezet, dat de tegenwoordige „opbouw” geen enkel arbeidersbelang dient, maar dat hij alleen is gericht op het voorzien in de kapitaalbehoeften. Als resultaat van deze „opbouw” wordt niet de levenspositie der arbeiders verbeterd, maar wordt alleen de uitbuiting hoger opgevoerd en wordt een machtsapparaat opgebouwd voor de onderdrukking van de bevolking en voor de oorlogsvoorbereiding. Er is geen enkele reden voor de arbeiders deze politiek, die door alle erkende of naar erkenning strevende partijen en vakverenigen wordt voorgestaan, te ondersteunen. De arbeiders moeten zich niet laten verblinden door het parlementaire kipspelletje, maar voortgaan, hun eigen macht in de bedrijven te organiseren.

Sexuele Nood!!

Zaterdag 18 Mei hield de Stichting tot exploiteren van consultatiebureaux voor Geslachtskunde haar eerste openbare landelijke congres sinds het uitbreken van den oorlog. De grote zaal van Krasnapolsky was bijna geheel gevuld. Na het openingswoord van den Heer Storm, voerde de vice voorzitter van de afdeling Amsterdam het woord. Hij wees op de gelegenheid van theoretische verdieping gedurende de oorlogsjaren, toen er van praktisch werken weinig kon komen. Daarna kwam G. Nabrink aan het woord, die een inleiding hield over „de strijd tegen de seksuele nood en voor een gelukkig leven.”

Nadat spr. de ontwikkeling van het nieuw-malthusianisme geschetst had, gaf hij een beeld van de tegenwoordige seksuele nood, die volgens hem zijn oorsprong vindt in de onderdrukking van de seksualiteit, die al op zeer jonge leeftijd begint. Spr. baseert zich op uitspraken van Freud en Reich voor een volledige ontplooiing van het seksuele leven. Hij ziet de oorzaken van alle maatschappelijke ellende, zoals oorlog en heest-achtigheid in de onderdrukking van het seksuele leven. De propaganda voor goede en tijdige voorlichting op seksueel gebied, hervorming van huwelijkswetgeving in positieve zin, gelijkberechtiging van de ongehuwde vrouw, moeten bijdragen tot het gezondmaken van het seksuele leven, en daardoor tot het gezondmaken van de gehele „zieke cultuur”. Ook de artsen moeten ingeschakeld worden, door een opleiding tot geslachtskundigen. Dit is nu nog liefhebberswerk, maar moet tot een speciaal beroep gemaakt worden.

Na deze inleiding was er nog enige discussie,

maar niemand van de woordvoerders ging eigenlijk in op de principiële grondslagen van het betoog. En toch zijn het juist de grondslagen, die volgens onze mening onjuist zijn. Spr. ging gedurende zijn gehele betoog uit van het individu. Volgens zijn redenering bestaat de maatschappij uit individuen, die ieder hun eigen seksuele nood hebben. Vanuit dat gezichtspunt kan hij dan ook beweren, dat iedereen, rijk of arm met seksuele nood te kampen heeft. Als men echter grote maatschappelijke vraagstukken wil behandelen, dan moet men niet uitgaan van het individu, maar van de klassen. Omdat deze maatschappij nu eenmaal een klasse-maatschappij is. En ook de seksuele nood is gebonden aan de klassen. Want in deze maatschappij kost alles geld, ook de liefde. De groot-industrieel heeft geen enkele reden om zich niet seksueel uit te leven. De arbeider echter, die zich bewust zou willen vrijmaken van zijn seksuele nood is toch gebonden aan zijn materiële mogelijkheden, b.v. aan de mogelijkheid om twee gezinnen te kunnen onderhouden. Indien zijn bewering waar was, dat seksuele onthouding onderdanige mensen kweekt, dan zou men de revolutionairen onder de groot-industriëlen moeten zoeken.

De werkelijkheid is dan ook wel een beetje anders. De inzichten van de mensen worden niet bepaald, door hun seksuele leven, maar door de klasseverhoudingen, waarin zij leven. In Spanje was de Katholieke kerk, het machtsinstrument van de heersende klasse. De arbeiders werden van hun jeugd af opgevoed in de strenge kuisheidstheorieën van de katholieke kerk. Toch heeft zich juist in Spanje een krachtige revolutionaire beweging ontwikkeld, die niet neergeslagen is, omdat de seksuele nood zo hoog gestegen was, dat de arbeiders te slap waren om de strijd vol te houden, maar omdat ze niet op konden tegen de macht van het internationale kapitaal. De ontwikkeling van de productie-verhoudingen over de gehele wereld maakte het uitbreken van een wereld-revolutie nog niet mogelijk, en deze alleen had ook het spaanse proletariaat werkelijk kunnen bevrijden.

De theorieën, zoals G. Nabrink die ontwikkelde, zijn voor de klassenstrijd gevaarlijk door hun eenzijdigheid en individualisme. Zij belemmeren het inzicht in de werkelijke verhoudingen in de maatschappij. De arbeider, die door de ontwikkeling van de productie-verhoudingen tot inzicht in klassebewustzijn komt, ziet de seksuele nood als een van de vele wantoestanden, die door het kapitalistische systeem ontstaan, en wordt door dat inzicht reeds innerlijk van deze remmen bevrijd, zoals hij zich ook vrij maakt van godsdienst en alcoholmisbruik.

We kunnen de Stichting dan ook het best vergelijken met verenigingen als „De Dageraad” en arbeidersgeheelonthoudersverenigingen. Op zichzelf doen ze wel nuttig werk, maar ze pakken maar een klein onderdeelje van het grote geheel aan, en het gaat er juist om, dat we de gehele basis van de kapitalistische maatschappij, waar al deze vormen van onderdrukking uit voortvloeien, tot in zijn wortels aantasten.

Hollandse „Nieuwe”

Ze is er weer! Het kostelijk zeebanket! De karretjes met hun vrolijk wapperende hollands drieluurtjes verlevendigen weer het straatbeeld.

Hoera, het hartige hapje, de medicijn die elke dokter en apotheker overbodig maakt is weer volop te krijgen. Tenminste.... voor degenen die een goedgepulve portemonnaie bezitten. De laagste prijs, die we zagen, bedroeg 60 cent per stuk.

De arbeiders kunnen naar het lekkere kijken, meer niet. Toch is „men” nog verontwaardigd, dat er gestaakt wordt om hogere lonen.

Van de Maaskant

Rotterdam lijkt momenteel wel een garnizoensstad. Maandag 20 Mei trokken niet minder dan 500 man marechaussee, 1500 man infanterie en 50 pantserwagens Rotterdam binnen en bezetten verschillende posten in en om de havens. Het was bijna om van te griezelen. Al die ijzeren helmen, die stenguns, de zwaar bewapende pantserwagens en de motorrijwielen met machinegeweren er op gemonteerd. Het riep bij ons herinneringen op aan een tijd, die niet eens zo ver achter ons ligt en waarin men steeds sprak over dictatuur. Nu heeft men het steeds over democratie, desondanks schijnt het verschil niet zo heel groot te zijn.

Het is werkelijk een merkwaardige geschiedenis. Nog merkwaardiger zijn echter de woorden van min. Schermerhorn zoals ze hem door v. d. Berg van de E.V.C. in de mond worden gelegd. Op de Maandag 20 Mei in de Riviera-hal gehouden vergadering van de E.V.C. werd n.l. verslag uitgebracht van het onderhoud met den minister-president en volgens dit verslag zou in dat onderhoud zijn verklaard,

„dat zijn radiorede grotendeels door anderen zou zijn ingegeven en dat men hem had voorgelogen. Men zou hem hebben wijsgemaakt, dat het Rotterdamse arbeiders en hun vrouwen een waar schrikbewind uitoefenden en dat daarom de bekende militaire maatregelen genomen waren. Op het moment dat men onderhandelde zou de minister niet geweten hebben, dat de troepen reeds onderweg waren.”

Men zal het met ons eens zijn, dat dit zeker merkwaardige uitspraken zijn uit de mond van een minister-president, die kort tevoren de positie van den sterken man gelimiteerd heeft. Het merkwaardigste van alles is echter, dat wanneer het verslag juist is en waar het tot op heden niet is weersproken, hebben we geen aanleiding om aan de juistheid er van te twifelen, wanneer dit verslag dus waar is, dan bevestigt dit volkomen het Spartacus-standpunt. Dat men niet aan de verkiezingen kan deelnemen, dat men geen deel kan hebben aan de z.g. wederopbouw zonder tegelijkertijd als zaakwaarnemer van de reactie te fungeren. Zonder tegelijkertijd aan de zaak van de proletarische klasse verraad te plegen.

Deze staking biedt trouwens tal van merkwaardige aspecten. Want terwijl de Rotterdamse stakers met overgrote meerderheid van stemmen besluiten tot doorstaken, lezen we in het Twentse Vrije Volk van 13-5-46:

„Staking opgeheven in Rotterdam's haven. Een druk bezochte vergadering der bedrijfsunie van samenwerkende transportarbeidersbonden, gehouden met leden-havenarbeiders, heeft Zaterdagavond te Rotterdam met vijf stemmen tegen besloten Maandag de arbeid in de haven te hervatten. De vergadering deed een beroep op de niet aanwezige havenarbeiders zich hierbij aan te sluiten.”

Dergelijke berichtgeving schijnt tegenwoordig verenigbaar met zekere democratisch-socialistische beginselen. Past ten minste volledig in het kader van de democratische militaire maatregelen in de Rotterdamse haven en is ook in overeenstemming met de oproep die we hedenavond beluisterden via de democratisch-socialistische V.A.R.A. (wegens papiergebrek) en waarbij de arbeiders werden opgewekt zich op generlei wijze met de staking of de ondersteuning er van in te laten. Trouwens wat te zeggen van een advertentie in „Het Vrije Volk” van 18 Mei van de Verenigde Nederlandse Scheepvaartmaatschappij en waarbij deze maatschappij vrijwilligers oproept om respectievelijk te gaan varen als matrozen, koks, hakkers, slaggers en bedienden. Of zou het misschien nog steeds zo zijn, dat de zakelijke leiding niets te maken heeft met de politieke leiding van dat blad en geen van beiden dus voor elkanders falen of feilen aansprakelijk kan worden gesteld? We kennen dat liedje en het zal denkkelijk nog wel op dezelfde wijze gezongen worden.

De stakers laten zich dus door het grote militaire machtsvertoon niet intimideren. Hebben zelfs tot uitbreiding van het conflict besloten, aldus blijk gevende dat men beseft met het tot nu toe sterk gelocaliseerde conflict zeker niet tot een overwinning te kunnen komen. We hebben daarbij medelijden met dien armen Berend Blokzijl, die van zijn partijbestuur nu wel lelijk op zijn falie zal krijgen omdat hij er niet in geslaagd is dit conflict binnen de perken te houden. Want stel je dat nu eens voor. Welke schaats moet de C.P.N. nu weer rijden? Dat wordt een bijna hopeloos gelaveer tussen het verlangen naar een ministerszetel en de gunst van het kiezerscorps, die ze toch zeker voor de staten- en gemeenteraadsverkiezingen nog nodig heeft. Neen, dat valt vast niet mee hoor.

Met de Nederlandse schepen wordt zo'n beetje stuivertje wisselen gespeeld. Uit de Nederlandse havens naar Antwerpen en vanuit Antwerpen weer naar de Nederlandse havens. Daar wordt naar onze bescheiden mening een aardige bom duiten bij verspeeld. In België wordt dan ook op dezelfde viool gespeeld als hier. Aanzienlijk verlies voor Antwerpen, grote schade voor de economische opleving van het land enz.

Ja, en dan te denken dat dit alles geheel niet nodig behoefde te zijn. Wanneer die traag denkende arbeiders nu maar eens wilden begrijpen, dat er tengevolge van de oorlog onnoemelijke kapitalen verloren zijn gegaan en dat zij er voor hebben te zorgen, dat die kapitalen zo spoedig mogelijk weer terug moeten komen. Wanneer zij dat nu eens zouden kunnen begrijpen, dan zouden ze leren berusten in hun lot en konden we tenminste rustig doorwerken aan de „wederopbouw”.

Zomerkamp-Spartacus

De vorige week beloofden we een uiteenzetting te geven van de „politieke en culturele inhoud” van ons weekkamp.

Dat wilde niet zeggen, dat we reeds nu een echt program zullen afdrucken.

Dat komt pas, als we van de kameraden uit stad en land berichten hebben ontvangen over hun medewerking aan het verwekelijken van het Amsterdamse initiatief en alle besprekingen hierover tot resultaten hebben geleid.

Reeds hebben we een aantal kameraden bereid gevonden voor de belangrijkste inleidingen zorg te dragen en zij zullen onderling tot een werkverdeling overgaan.

In zoverre menen wij er met hen in te zijn geslaagd, het fundamentele karakter, dat we ons kamp willen geven, duidelijk tot uitdrukking te kunnen brengen.

Wat dit betreft stond reeds bij het eerste bericht het volgende vast. Er bestaat behoefte aan een zo groot mogelijk aantal aanhangers van „Spartacus” bij elkaar te brengen, om de beginselen en vraagstukken van onze beweging, van de proletarische klassenstrijd en van een communistische samenleving gezamenlijk zo grondig mogelijk te bespreken.

Hiervoor is in krant en vergadering in het algemeen geen gelegenheid en dus leek ons daarvoor een weekkamp de aangewezen mogelijkheid.

In het middelpunt plaatsen we:

De beheersing van de maatschappelijke productie door de arbeidende bevolking.

Omdat onze opvattingen hierover op de marxistische maatschappij-wetenschap gegrond zal zijn, zal deze allereerst in bespreking komen.

We streven er naar hierbij onderwerpen te behandelen als:

De ontwikkeling van het werktuig in de maatschappij en

Het wezen van de menselijke hoofdarbeid

De ethiek en de moraal en hun ontwikkeling.

Dat de beheersing van de maatschappij door de arbeidende klasse niet uit de lucht komt vallen, weten wij maar al te goed.

Zelfs voor een gedeeltelijke medezeggenschap over de vormen waaronder ze thans uitgebuit worden, moeten de arbeiders harde strijd leveren. In de ervaringen, de conclusies en de strijdvormen, die de arbeiders in hun klassegevechten opdoen en ontwikkelen, liggen dan ook de kernen van de toekomstige organisatie van de arbeidersmacht in de maatschappij.

Daarom zal aan de strijd van de arbeiders zelf, zowel in het verleden als de tegenwoordige tijd, speciale aandacht worden besteed.

Tenslotte zal ter discussie ingeleid worden:

De grondslagen van een communistische productie en distributie.

Hierbij komen onderwerpen ter sprake, die aansluitende op het vorige hoofdstuk, de problemen van de macht behandelen, maar evenzeer wordt de economische organisatie in de bespreking betrokken.

Bij een rustig overdenken van het vorenstaande, waarbij U de ontbrekende onderdelen zelf moogt bijpassen, zult ge bemerken, dat dit een logisch geheel vormt.

We wilden de behandeling verdelen over drie of vier dagen, waarbij het merendeel van de tijd voor de gedachtenwisseling bestemd is.

Vanzelfsprekend rekenen we op mooi vacantiweer. De weergoden zijn met de goddelozen! We trekken er dan ook een paar gehele dagen op uit. De omgeving leent zich daartoe uitstekend en we zullen zorgen tegen die tijd een paar plannetjes gereed te hebben.

Aan het einde nog een paar mededelingen. Kameraden die alleen de week-einden 3/4 Augustus en/of 10/11 Augustus kunnen of willen bijwonen, dienen dat ook spoedig op te geven, aan het adres en op de manier, die in de vorige krant is aangegeven. Geld behoeven zij echter nog niet in te zenden.

Voor hen, die om gezondheidsredenen niet in een tent kunnen slapen, zal onderdak worden gezocht in een kampeerboerderij, die zeer dicht in de buurt staat. Laten zij dus niet achter blijven, maar bij de aanmelding hun wensen kenbaar maken.

Werkt mede, door een snelle en juiste aanmelding, aan een prettig en nuttig Spartacus-vacantiecamp!

Van de Arbeids-reserve!

Wij, wachtgelders, klagen aan!!!

Ambtenaren van A.A.R.

Gij hebt honderden Amsterdamse wachtgelders hun uitkering ingehouden, en daardoor mede vrouw en kinderen aan de honger prijsgegeven, omdat ze weigeren als onderkruiper dienst te doen.

De ambtenaren, die dit werk verrichten, laden een zware verantwoording op zich. In dit opzicht is immers toch een parallel te trekken tussen de oorlogsmisdadigers, die in Neurenberg voor hun „rechters” staan, beschuldigd van het feit, duizenden mannen, vrouwen en kinderen de dood te hebben ingejaagd. Deze oorlogsmisdadigers beweren in koor „in opdracht te hebben gehandeld”, en dus onschuldig te zijn. Zo staat het thans ook met de ambtenaren van de Algemene Arbeids Reserve; zij voeren een besluit van hogerhand uit, en zeggen: „Het spijt ons erg, maar wij kunnen niet anders”.

Ambtenaren van de A.A.R., in wezen voert gij besluiten uit, zoals dat de beklagden in Neurenberg deden. En honderden Amsterdamse wachtgelders zullen u aanklagen, tenzij gij... nog tot inzicht komt, dat gij anders-kunt en ook anders handelt. Anders, dat is te weigeren deze opdracht uit te voeren, en naast de wacht-

Grote Openbare Vergadering

AMSTERDAM

op Vrijdag 7 Juni a.s. in gebouw „de Brakke Grond” Nes 53

in samenwerking met de Rudolf Rocker-Stichting, Vrije Socialist en de Combond „Spartacus”

3 Sprekers zullen het woord voeren

Onderwerpen:

DE WERELD SITUATIE
EEN JAAR KLASSESTRIJD
DE STRIJD IN INDONESIE

Toegang 25 ct. — Stakers vrije toegang
Aanvang 8 uur

V.S.V.-Vergaderingen

A.s. Zondag 2 Juni, des morgens 10 uur in Café „de Griffioen” Trompstraat.

Onderwerp: Militarisme of Socialisme.

Vrije discussie.

gelders, en met de in strijd zijnde arbeiders, één front te vormen tegen de reactie. De stakende arbeiders vechten voor bestaanszekerheid, het is niet alleen hun strijd, maar deze van elk denkend arbeider, waartoe ook gij behoren moet. En als de reactie ons, waar dan ook, in deze strijd mengt, is onze plaats naast de strijders, dat is in de arbeidersklasse.

Nog kunt gij, ambtenaren van de A.A.R., uw houding bepalen. De strijdende arbeiders hebben het oog op u gericht, de arbeidersklasse zal bepalen of gij schuldig zijt of... onschuldig.

DOCH WIJ KLAGEN AAN!!!

Honderden mannen, vrouwen en kinderen.

BROCHURES

„Van Slavenmaatschappij tot Arbeidersmacht” f 0.90

„De Arbeidersraden” 1e deel f 1.25

Te bestellen bij de administratie of bij de bezorgers

8 Juni 1946

Prijs 15 cent

6e Jaargang - No. 23

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur:
TJEERD WOUDESTRA
Voorl. adres: Beursstraat 17, A'dam-C.

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Adres administratie: Trouwingsstraat 8
Postgros 168797 ten name van
Uitgeverij „De Vlar” — Amsterdam

Ongebroken Strijd...

Op uitnodiging van de landelijke raad van de E.V.C. zijn op Zaterdag 1 Juni de Rotterdamse en Amsterdamse stakers bijeengekomen in de Rivierhal en in de Apollohal om te beslissen over een voorstel tot opheffing van de staking. In beide vergaderingen spraken vertegenwoordigers van het hoofdbestuur van de E.V.C. en van de arbeiders. Des avonds is per radio het resultaat van de in beide vergaderingen gehouden geheime stemming bekend gemaakt. Het blijkt, dat de arbeiders in meerderheid besloten hebben de staking voort te zetten.

Deze poging van de E.V.C.-leiding om de staking te doen beëindigen is niet onverwacht gekomen. Vooraf gegaan is een periode van onderhandeling, waarbij de E.V.C. er toe kwam een steeds groter deel van de eisen te laten vallen. Het voorstel, in de vergadering van 1 Juni gedaan, hield niets anders in dan een volledige capitulatie. Nu de arbeiders dit voorstel hebben afgewezen, kunnen zij bij de verdere organisatie van hun strijd nog slechts bouwen op hun eigen kracht; de E.V.C. kan, hoewel zij zich uiterlijk stellig aan het besluit der arbeiders zal onderwerpen nog slechts de rol spelen van een domper op de strijd.

De rol, die de E.V.C. in deze stakingsbeweging speelt, is een zeer eigenaardige. Het eigenlijke uitbreken van het conflict is geheel buiten de E.V.C. om gegaan. Toen echter de verschillende stakingsleidingen werden gekozen, bleek het merendeel van hun leden uit E.V.C.-ers te bestaan. Dit is trouwens in de gegeven omstandigheden bijna vanzelfsprekend, want bijna alle strijdwillende arbeiders zijn georganiseerd in de E.V.C. Niet vanzelfsprekend is echter, dat het contact tussen de verschillende bedrijven nu voortaan werd gelegd door het landelijk bestuur van de E.V.C. in plaats van door een uit de stakingsleidingen samengestelde arbeidersraad.

Inderdaad is het een merkwaardige toestand, dat het bestuur van de E.V.C., dat niet door de stakers is gekozen en ook niet uit stakers is samengesteld, dat met de beweging als zodanig niets te maken heeft, zich het recht aanmatigt over de

tactiek van de staking „advies” uit te brengen. En uit het gehele verloop van de beweging is duidelijk gebleken, dat de inmenging van de E.V.C.-leiding in de beweging niet ten doel had de werkelijke ondersteuning van de strijd der arbeiders, maar alleen de directe belangen van de eigen organisatie. En dan nog wel op een wijze, die er naar streeft van de E.V.C. een fatsoenlijke, erkende vakbond te maken en haar zo iedere betekenis als positief element in de strijd der arbeiders te ontnemen.

Het is bekend, dat de tegenwoordige stakingsbeweging is ontstaan uit drie verschillende acties. Op 4 April begon de weigering van de zeelieden om te monstren op de nieuwe, door de rederijen in overleg met de besturen der oude vakorganisaties, vastgestelde voorwaarden. Op dezelfde dag gingen, geheel onafhankelijk van de actie der zeelieden, de D.U.W.-arbeiders van Schiphol weer in staking voor het recht van de organisatie van hun contactcommissie. Op 16 April begon de staking der metaalbewerkers van de N.D.S.M. tegen het tariefsysteem. Deze drie stakingen duren ook thans nog voort en zij hebben zich uitgebreid over verschillende andere bedrijven, waar de arbeidss weigerden besmet werk te verrichten. Zo werden b.v. de havenarbeiders, de suikerraffinaderij en verschillende vervoerbedrijven in het conflict betrokken.

Ondanks het feit, dat deze verschillende acties gelijktijdig plaats vinden, kan van een werkelijke eenheid in de strijd der arbeiders nog niet worden gesproken. De verschillende stakingsleidingen staan geheel los van elkaar en hebben geen onderling contact. De stakers der verschillende bedrijven vergaderen in de meeste gevallen afzonderlijk. Het contact wordt slechts gelegd door de leiding van de E.V.C., die echter zelf met de staking niets uitstaande heeft. Toch wordt van hieruit de steunactie georganiseerd en wordt advies gegeven over het voortzetten van de staking. Tegelijk treedt deze leiding in onderhandeling met de ondernemers en de regering om te trachten het conflict bij te leggen.

Bij al deze besprekingen bleek de houding van de directies en van de regering — die bovendien hierin werden gesteund door de leidingen der oude vakorganisaties — bijzonder star. Strak werd vastgehouden aan de eis, dat eerst het werk moest worden hervat, voordat van enig onderhandelen sprake kon zijn. Hierin meende de E.V.C.-leiding aanleiding te vinden om alle eisen van de stakers de één na de andere te laten vallen. Tenslotte handhaafde zij slechts twee van haar eisen: n.l. dat geen rancune-maatregelen zouden worden genomen en de erkenning van de E.V.C. als deelnemer aan de toekomstige onderhandelingen. Ook deze laatste eis werd, zoals bekend is, door de regering en de andere instanties afgewezen.

Het standpunt van de regering en van de oude vakbonden was, dat men de E.V.C. wel zou willen erkennen, wanneer men maar waarborgen had, dat het dan met de stakingen definitief gedaan zou zijn. Niet dat men enige reden had, te betwijfelen, dat de E.V.C.-leiding hiervoor zijn medewerking zou verlenen, maar men vreesde, dat de E.V.C.-leiding de arbeiders niet voldoende in de hand had. Daarom eiste men, dat de E.V.C. eerst haar macht over de arbeiders zou bewijzen, door de staking op te heffen, vóórdat men tot de erkenning kon overgaan. Dit voorstel werd door Berend Blokzijl c.s. in de stakingsvergaderingen van 11. Zaterdag naar voren gebracht en ondersteund. De arbeiders hebben het — terecht — afgewezen.

Het optreden van de E.V.C. in de stakingen.

In zijn rede zinspeelde B. Blokzijl op de reactionaire regering, die we waarschijnlijk te wachten hebben en op de zware strijd, die de arbeiders daartegen nog zullen hebben te voeren. Daarom, zo zei hij, mogen we ons nu niet doodstaken, maar moeten we gesloten terugtrekken, om onze krachten voor de komende strijd te sparen.

Het is het oude gepraat, dat we ook van de sociaal-democratische vakorganisaties kennen. We zouden de strijd moeten opgeven, om onze krachten voor de komende acties te sparen. Alsof het niet zo was, dat de kracht der arbeiders juist in de strijd wordt gevormd. Uit dit besluit,